

opusdei.org

Prelatovo pismo (december 2009)

December ponuja številne priložnosti za pripravo na Jezusovo rojstvo: okrašene ulice, liturgija, veselje in žalost vsakega dne, naši dosežki in celo naše napake. To poudarja prelat v svojem pismu tega meseca.

18. Dec. 2009

**Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!**

Ponovno se s svojo čudovito novico približuje Božič; praznik, ki se ga praznuje skoraj povsod, tudi v krajih, kjer Kristusa komajda poznajo. Za mnoge je – na žalost – omejen na priložnost za podarjanje in prejemanje daril, za nekaj dni počitka ali preprosto za to, da se preživi več časa z družino. Tisti, ki smo prejeli dar vere, poznamo resnični pomen tega praznovanja: ***vsak Božič mora biti za nas novo, posebno srečanje z Bogom. Dovoliti moramo, da njegova luč in milost razsvetlita našo dušo do zadnjega kotička***[1].

Cerkev nas v teh tednih priprave nenehno spominja na to. Na začetku adventa nas je povabila: *pojdimo veseli Kristusu nasproti*[2]. In papež Benedikt XVI. pojasnjuje, da je **razlog, zaradi katerega lahko hodimo v veselju (...) to, da je naša rešitev že blizu. Gospod prihaja. S to gotovostjo začnemo adventno**

potovanje in se pripravljamo, da bomo z vero praznovali ta izjemni dogodek Gospodovega rojstva. V naslednjih tednih nas bo liturgija dan za dnem vabila k premišljevanju besedil iz Stare zaveze, ki se spominjajo žive in vztrajne želje, katera je pri judovskem ljudstvu oživila pričakovanje Mesijevega prihoda. Tudi mi poskušajmo, čuječi v molitvi, pripraviti naše srce na sprejem Odrešenika, ki bo prišel, da bi nam pokazal svoje usmiljenje in nam dal svoje odrešenje[3].

Potrudimo se slediti nasvetu svetega očeta, tako da bomo pozorno brali liturgična besedila in jih premišljevali v osebni molitvi. In prosim vas še več: potrudimo se – vsak od nas – še zlasti za to, da se v družbi povrne krščanski pomen teh dni. Ne razmišljajmo o tej težnji kot o neki utopiji. Naš Oče je govoril, da se "šteti vedno začne z ena", potem pa

se nadaljuje. Morda se je spominjal tega, kar je moral delati on, ko je Gospod položil Delo v njegovo dušo, v njegove roke. In ta njegova začetna gorečnost je vedno rasla v njegovi drži nenehnega apostolata.

Privzemimo to njegovo pripravljenost, kajti vsi lahko delamo za ponovno pokristjanjenje tega našega sveta. Vsak v svoji okolici, podobno kot kamen, ki pade v vodo in povzroči en val, in potem drugega, in še enega ...[4].

Pred Gospodovim prihodom, ki se bliža, da bi na svetu vzpostavil pravičnost in mir, besede iz Svetega pisma kar prekipevajo od radosti. *Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko izpolnim obljubo, ki sem jo dal Izraelovi in Judovi hiši. Tiste dni in tisti čas storim, da požene Davidu mladika pravičnosti; delala bo prav in pravično v deželi [5].*

Ta Gospodov prihod bo vedno aktualen, ker obišče ta svet zlasti z vsakodnevnim obhajanjem svete mašne daritve, in nam prihaja nasproti s svojim telesom, s svojo krvjo, s svojo dušo, s svojim božanstvom. Med liturgičnim letom se nam približuje na mnogo duhovnih načinov, sedaj pa prihaja s slovesnostjo božičnega časa. Njegova prisotnost je tako močna, da se kljub temu, da jo na nekaterih krajih poskušajo utišati, ne da spregledati te jasne resničnosti: svet se "ustavlja", ker je Božič. Ves svoj pomen dobi spev iz psalma: *Naj se veselijo nebesa, zemlja naj se raduje, naj buči morje in kar ga napolnjuje. Naj vriska od veselja polje in vse, kar je na njem, tedaj naj vriskajo vsa drevesa v gozdu pred Gospodom, ker prihaja*[6].

Pred dvajsetimi stoletji se je Gospodov prihod na svet zgodil tiho. Samo angeli in skupinica ponižnih ljudi, pastirjev, so z Devico Marijo in

svetim Jožefom delili radost
Odrešenikovega rojstva. Tudi sedaj
se nenehen Gospodov prihod
uresničuje v tišini. Toda **kjer je vera,**
kjer se oznanja in se posluša
njegova beseda, Bog združuje ljudi
in se jim daje v svojem telesu, jih
spreminja v svoje telo. On
"prihaja". In tako se človeško srce
prebudi. Nova pesem angelov se
spremeni v pesem ljudi, ki skozi
stoletja in na vedno nov način
opevajo prihod Boga kot otroka in
se veselijo iz svojega najglobljega
bitja[7].

Poskušajmo dati polni pomen
zunanjim znamenjem teh krščansko
prazničnih dni. Vložimo svoj trud –
vztrajam – v to, da povrnemo
vzdušju teh tednov njegov pristni
značaj. Vedno je mogoče, na primer,
razširjati tradicionalne duhovne
običaje in pobožnosti, ki so lastne
tem dnem: doma postaviti jaslice in
obiskati jaslice po cerkvah in na

drugih krajih, morda v družbi drugih družinskih članov; izpostavljati duhovni pomen božičnega drevesca in daril v tem času, ki so eden izmed načinov, da se spomnimo, da iz drevesa križa izvira vse dobro ...

Na drugo adventno nedeljo se ponovno srečamo s klicem k nadnaravnemu veselju ob bližajočem se Jezusovem rojstvu. Ob tej priložnosti se prerok Baruh obrača na Jeruzalem, ki je prispodoba duše, ki pričakuje Gospoda, in mu naznani: *Sleci, Jeruzalem, obleko svoje žalosti in bede, in za vekomaj obleci lepoto veličastva, ki je od Boga! Ogrni se s plaščem pravičnosti, ki je od Boga, položi si na glavo venec veličastva Večnega!*[8] Gospod nam obljublja polno in večno veselje, ki se nikoli ne bo končalo, če se trudimo z ljubeznijo izpolnjevati njegove zapovedi; če se znova in znova s kesanjem obračamo k njemu, kadar nismo znali ravnati kot dobri otroci.

Veselje, nadnaravni in človeški optimizem, piše sveti Jožefmarija, so *združljivi s fizično utrujenostjo, z bolečino, s solzami, – saj imamo srce –*, s težavami v našem notranjem življenju ali v apostolskem delovanju[9]. Ali izkoriščamo te in druge osebne okoliščine zato, da bi lepo sprejeli Gospoda? S kakšno pobožnostjo se zatekamo k sveti Mariji in svetemu Jožefu, da bi nam pomagala na naši poti proti Betlehemu?

Celo naša osebna beda, grehi in napake, iz katerih ni izvzet noben človek na zemlji, nam morajo služiti kot odskočna deska za to, da bi se z večjim zaupanjem in ljubeznijo podali k Bogu, našemu Gospodu, ki nam nenehno ponuja svoje odpuščanje, posebno v zakramentu pokore. Ne pozabimo, da ***krščanski optimizem ni nekakšen osladen optimizem, tudi ne človeško zaupanje, da se bo vse dobro izšlo.***

To je optimizem, ki korenini v zavesti o svobodi ter v gotovosti v moč milosti; optimizem, ki vodi k temu, da smo zahtevni do sebe, da se potrudimo, da bi v vsakem trenutku odgovorili na Božji klic[10]. Na ta način se v naših dušah naseli resnično veselje, ki se poistoveti z veseljem zaradi tega, ker smo z Gospodom. Zelo globoko je bilo zadovoljstvo našega Očeta, ko je čakal, da Kristus v Božiču pride k nam.

Vse to veselje se je v polnosti izpolnilo v presveti Devici, kakor nas spominja slovesnost brezmadežnega spočetja. Na ta veliki praznik Cerkev polaga v usta naše Matere besede preroka Izaija: *Silno se veselim v Gospodu, moja duša se raduje v mojem Bogu, zakaj odel me je z oblačilom odrešenja, ovil me je z ogrinjalom pravičnosti, kakor nevesto, ki se okraši z nakitom*[11].

Kolikšna radost nas mora prevzeti, ko vidimo Devico tako blizu Boga, poveličano z dušo in s telesom, in hkrati tako blizu nam! Iz nebes varuje vsakogar, sledi našim korakom in nam od svojega Sina izprosi vse milosti, ki jih potrebujemo. Kolikor bližje je človek Bogu, toliko bližje je ljudem. To vidimo pri Mariji, pravi papež. Dejstvo, da je popolnoma v Bogu, je razlog za to, da je tako blizu tudi ljudem. Zato je lahko mati vse tolažbe in vse pomoči, mati, na katero si vsi lahko upamo obrniti v svoji šibkosti in v svojem grehu, v katerikoli potrebi, kajti Ona razume vse in je za vse odprta moč ustvarjajoče dobrote[12].

Liturgičnega veselja v adventu se ne da več zadržati, ko nastopi tretji teden z nedeljo, imenovano *Gaudete* – zaradi besed, s katerimi se začne vstopni spev: *Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete.*

Dominus enim prope est[13]; veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se. Gospod je blizu. Prihaja, da bi nas rešil naših grehov; to je korenika veselja, značilnega za božič. Vriskaj, hči sionska, vzklikaj, Izrael! Veseli in raduj se iz vsega srca, hči Jeruzalemska! Gospod te je rešil obsodbe, odstranil je tvoje sovražnike. Izraelov kralj, Gospod, je v tvoji sredi, ne boš se več bala hudega[14].

Včasih, ko vidimo trpljenje in nesreče, ki doletijo velik del človeštva, se lahko v duši pojavi skušnjava žalosti, pesimizma ali vsaj malodušja. Veliko je nasilja in nepravичnosti, kjer je nujno potrebno pomagati; nešteto ljudi po celem svetu nima niti najnujnejšega, da bi lahko živeli dostojno človeško življenje. Predvsem pa, toliko je pomanjkanja ljubezni v srcih, toliko pozabe na Boga, toliko bolj ali manj prikritega egoizma! Kljub vsemu nič od tega ne sme prestrašiti človeka

vere; nasprotno, mora nas
vzpodbuditi, da bomo s pomočjo
milosti podvojili svoje napore in še
bolj obilno sejali ljubezen v
medčloveške odnose. Marija prinaša
nebeško veselje v Elizabetino hišo;
kaj narediva ti in jaz za to, da bi
drugi v Jezusovi bližini našli nekaj
dobrega?

Poslušajmo nasvet svetega
Jožefmarija: ***priznajmo svojo bol, a
izpričajmo Božjo moč. Optimizem,
veselje, trdna prepričanost, da nas
hoče Gospod za svoje orodje,
morajo osnovati krščansko
življenje. Če čutimo, da smo del
svete Cerkve, če vemo, da nas
podpira trdna Petrova skala, se
bomo odločili, da bomo izpolnili
drobno dolžnost vsakega
trenutka: vsak dan kaj posejati. In
skladišča bodo premajhna za
tolikšno žetev***[15].

Poglejmo zgled, ki nam ga daje Marija. Kaj je v človeških očeh pomenila neka mladenka, še skoraj deklica, iz nekega tako nepoznanega kraja, kot je bil Nazaret? In kljub temu je Bog izbral njo in jo spremenil v Mater učlovečene in odrešujoče Besede. Opazujmo jo še enkrat v prizoru obiskanja svete Elizabete, kakor nam v Evangeliju predlaga četrta adventna nedelja. Spev *Magnificat*, sad Marijinega običajnega odnosa z Bogom, ki ga je oživljala njena zaupnost s Svetim pismom, se nam razodeva kot pesem popolnega zaupanja v Božjo moč, in zato je napolnjen s sveto radostjo.

Naša mati je veliko premišljevala besede žensk in moških iz Stare zaveze, ki so pričakovali Odrešenika, in dogodke, v katerih so nastopali kot protagonisti. Občudovala je množico čudežev, obilico Božje milosti do svojega ljudstva, ki je bilo tolikokrat

nehvaležno. Ko premišluje o tej nenehno obnavljajoči se nežni ljubezni iz nebes, iz njenega brezmadežnega srca vzklije ljubeče čustvo: Moja duša povečuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku, kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice(Lk 1, 46-48). Otroci te dobre matere, prvi kristjani, so se učili od nje. Tudi mi se lahko in se moramo učiti od nje[16].

Vzemimo za svoje, kar nas uči Marija. Gospod je kristjanom dal svet v dediščino[17], in prepričani smo, da se bo njegova beseda izpolnila z našim sodelovanjem, saj je On v svoji dobroti hotel računati z vsakim izmed nas. ***Zato moramo biti optimisti, vendar z optimizmom, ki se rodi iz vere v božjo moč – Bog ne izgublja bitk –, z optimizmom, ki ne izvira iz človeškega zadovoljstva, iz nepremišljene in nadute vsečnosti[18].***

Še naprej molímo za papeža, za njegove sodelavce v vodstvu Cerkve, za škofe in duhovnike. V tem letu duhovništva še posebno prosimo, naj Gospod nakloni Cerkvi veliko svetih služabnikov. Sveti arški župnik je pojasnjeval svojim faranom: »Duhovništvo je ljubezen Jezusovega srca. Ko vidite duhovnika, pomislite na našega Gospoda Jezusa Kristusa.«[19]

V preteklih dneh sem bil v Kordobi na povabilo apostolskega administratorja, da bi v okviru leta duhovništva govoril škofijskim duhovnikom in da bi skupaj blagoslovili podobo svetega Jožefmarija, ki so jo postavili v župniji svetega Nikolaja; v tem svetišču je molil naš ustanovitelj 20. aprila 1938 med njegovim prvim potovanjem v to andaluzijsko mesto. Prav tako sem imel priložnost za srečanje z veliko ljudmi, moškimi in ženskami, mladimi in starejšimi, ki

so udeleženi v apostolskem delu
Opus Dei. Nato sem odšel v
Pamplono in se od tam vrnil v Večno
mesto. Kot vedno sem bil na teh
potovanjih tesno povezan z vsakim
od vas ter s potovanji našega Očeta in
zahvalil sem se Gospodu, ker je seme,
katerega je sveti Jožefmarija sejal
sam, z močjo Božje milosti zraslo na
občudovanja vreden način.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja in
vam želi svet in srečen Božič

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. december 2009.

[1] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja
mimo*, št. 12.

[2] Rimski misal, prva adventna
nedelja (A), odpev pri psalmu.

[3] Benedikt XVI., Homilija na prvo
adventno nedeljo, 2. 12. 2007.

[4] Prim. Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 831.

[5] Rimski misal, prva adventna nedelja (C), prvo berilo (*Jer* 33, 14–15).

[6] Rimski misal, Gospodovo rojstvo, polnočna maša, psalm (*Ps* 95 [96] 11–13).

[7] Benedikt XVI., Homilija ob Gospodovem rojstvu, 25. 12. 2008.

[8] Rimski misal, druga adventna nedelja (C), prvo berilo (*Ba* 5, 1–2).

[9] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 290.

[10] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 659.

[11] Rimski misal, slovesnost Brezmadežnega spočetja Device Marije, vstopni spev (*Iz* 61, 10).

[12] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti Brezmadežne, 8. 12. 2005.

[13] Rimski misal, druga adventna nedelja, vstopni spev (*Flp* 4, 4–5).

[14] Rimski misal, tretja adventna nedelja (C), prvo berilo (*Sof* 3, 14–15).

[15] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 160.

[16] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 241.

[17] Prim. *Ps* 2, 8.

[18] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 123.

[19] Sveti arški župnik, citiran v: A. Monnin, *Spirito del Curato d'Ars*, Ed. Ares 2009, str. 79.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
december-2009/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-december-2009/) (15. Mar. 2026)